

Nieuw-Zeeland, 1955. Nellie wil niets
liever dan haar dochter helpen, maar die
moet haar eigen weg vinden...

SARAH LARK

EEN MOEDIG BESLUIT

ROMAN

Van Sarah Lark verschenen:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

Een nieuwe wereld

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

En ook

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

Sarah Lark

Een moedig besluit

Vertaald door Jolanda te Lindert

De Fontein

1

Nellie reed over de weg naar het stadje Onehunga bij Auckland en nam de afslag naar Epona Station. Ondertussen neuriede ze de melodie uit de musical *South Pacific*. Ze was heel amuzikaal, maar dat vond haar bastaard wolfshond Jamie, die languit op de achterbank van haar terreinwagen lag, geen enkel probleem. Het belangrijkste voor hem was dat zijn vrouwtje vrolijk was.

En dat was Nellie op deze voorjaarsdag. Dat kwam ook doordat het stukje regenwoud waar ze eerst doorheen was gereden er in het zonlicht sprookjesachtig uitzag en de zon het korstmos en de varens in een onwerkelijk licht doopte. Nog meer genoot ze van de paarden in de weilanden voorbij het bos. Het gras was gegroeid en de eerste veulens waren al geboren. De zon kreeg steeds meer kracht, zodat de Von Gerstorfs, de eigenaren van de stoeterij, hen naar buiten hadden gelaten. De warmbloedmerries graasden gretig van het verse gras en hun veulens op hun lange benen keken nieuwsgierig naar Nellie. Ze kende bijna elk paard op Epona Station, dus probeerde ze te raden wie welke merrie was en van welke prachtige hengst de veulens afstamden. Ze hoefde niet echt op de weg te letten, want die kende ze heel goed doordat ze er al honderden keren overheen was gereden. Ze had namelijk op Epona Station gewoond toen ze net naar Nieuw-Zeeland was geëmigreerd en in New Lynn een dierenartsenpraktijk had. Tegenwoordig woonde ze in Ellerslie in een villa aan de rand van de paardenrenbaan; haar man Walter was de directeur en zij de renbaandierenarts. Nellie kwam tegenwoordig alleen nog als bezoeker op Epona Station, want April von Gerstorf was een paar jaar geleden getrouwd met de jonge dierenarts Alex Rawlings, zodat er nu dus een dierenarts woonde.

Alex had Nellie de vorige dag gebeld met de vraag of ze langs wilde komen voor een second opinion over twee paarden van

de stoeterij. Ze verheugde zich erop haar vrienden weer te zien.

Het eerste wat haar opviel toen ze dichterbij kwam was de verzorgde buitenbak waar Julius von Gerstorf een meisje en een jongen les gaf. Julius was niet heel jong meer, maar had nog dezelfde kaarsrechte houding als toen hij officier was in het Pruisische leger. Hij had op de militaire academie in Hannover gezeten en leerde zijn kleinzoon Noah alles wat hij daar had geleerd.

Henny, Aprils geadopteerde dochter van bijna dertien, zat op een zwarte merrie. Het meisje was tener en had voor de rijles een vlecht in haar lange zwarte haar gemaakt, omdat wapperende haren niet praktisch waren als je op een paard zat. Nellie keek met een liefdevolle blik naar Henny, haar kleindochter en het kind van haar dochter Grit die zelf nooit veel belangstelling had kunnen opbrengen voor paarden en paardrijden. Henny zat keurig rechtop en heel ontspannen op de jonge merrie Melora; ze hield de teugels met een lichte hand vast, dat was mooi om te zien.

Nellie keek ook aandachtig naar Noah, die nu dertien of veertien was. Ze had hem al heel lang niet gezien en zelfs als ze niet had geweten dat hij de kleinzoon was van Julius en Mia von Gerstorf, zou haar zijn opgevallen hoeveel hij op Julius leek. Noah had ook donkerblond haar, hoewel dat van Julius al doorspekt was met grijs. Noah had een fijnbesnaard gezicht, was groot en sterk en reed met een vanzelfsprekende souplesse. Zo had Julius von Gerstorf vroeger ook op een paard gezeten, net als Walter von Prednitz, Nellies echtgenoot, die ook officier was geweest en in de Eerste Wereldoorlog had meegevochten. Noah was het kind van Jonathan, de zoon van Julius en Mia, die in Australië woonde en met wie Noah weinig gemeen had.

Als kind was Jonathan een dromerige boekenwurm geweest die veel meer affiniteit had met zijn grootvader, een belangrijke industrieel en privébankier, dan met zijn nogal praktisch ingestelde ouders. Julius had dat heel erg gevonden, omdat hij had gehoopt dat Jonathan hem zou opvolgen als leider van de

stoeterij, maar Jonathan was als het maar even kon altijd gevluucht voor paarden. Met de erfenis van zijn grootvader was hij al op jonge leeftijd naar Australië vertrokken, was deelgenoot geworden van de bank van zijn oudoom en was daar kennelijk gelukkig. Hij was getrouwd met een achternicht en ze hadden twee zoons van wie de oudste, Ira, heel erg op zijn vader leek, terwijl Noah niets anders had gewild dan paardrijden. Na veel discussies met zijn ouders was Noah uiteindelijk met de zegen van zijn familie naar Epona Station gekomen. Hij zat op de highschool en leerde paardrijden in plaats van net als zijn iets oudere broer Ira een universitaire studie te ambiëren.

Nellie zwaaide even naar Julius en zijn leerlingen, die amper naar haar keken. Julius was een strenge rijinstructeur en eiste dat ze zich als ze paardreden volledig concentreerden. Ze reed dus door, langs het huis naar de stallen, omdat ze vermoedde dat April daar nu was.

April stond inderdaad bij de aanbindplaats met haar zontje Nicholas en een shetlandpony. Nicholas was net zes geworden, maar hij roskamde zijn vos en wilde zelfs al een hoef optillen. Het paardje, amper groter dan Jamie, bleef heel lief roerloos staan, terwijl April af en toe een wortel in zijn mond stopte.

‘Nellie!’ April, een kleine slanke vrouw in rijbroek en rijlaarzen, straalde en omhelsde Nellie. Jamie wilde tegen haar op springen, maar dat verbood Nellie hem. April bukte zich en aaide hem. ‘Wat hebben we elkaar al lang niet gezien! Maar het raceseizoen begint nu, dus dan gaan we vaker naar Ellerslie.’

Nellie knikte en begroette Nicholas nu ook.

Het kind had Aprils rode haar geërfd en leek met zijn warrige haar op een schattig kabouterdje. Zijn gezicht leek meer op dat van zijn vader Alex en diens moeder Wilhelmina, een bijzonder knappe vrouw. Hij zou later een knappe man worden.

‘Je wilt echt graag ruiter worden!’ zei Nellie met een waarderende glimlach toen ze zag dat Nicholas de dikke staart van zijn pony probeerde te borstelen.

April knikte naar de buitenbak en zei trots: ‘Ja, dat schijnt echt

vaak een generatie over te slaan, zoals Mami altijd zegt. Maar wij hebben kennelijk geluk met onze kinderen. Voor zover je het geluk kunt noemen als iemand alleen maar aan paarden kan denken. Veel mensen zijn het daar vast niet mee eens. Hoe zit het met jouw jongens? Hebben zij eigenlijk nog wel tijd om paard te rijden?’

Tot ze met hun universitaire studie begonnen hadden Nellies zonen Peter en Martin wedstrijden gereden met paarden van Epona Station.

Nellie schudde haar hoofd. ‘Veel te weinig. Peter gaat helemaal op in de ingenieurswereld en Marty wil volgend jaar naar Europa. Ik begrijp dat wel. Als je talen hebt gestudeerd wil je de landen leren kennen waar die worden gesproken.’

April glimlachte. ‘In Europa zijn ook paarden.’

‘Alleen praten die niet zo veel.’ Nellie lachte. ‘Volgens mij denkt hij meer aan meisjes.’

‘Ik wil rijden!’ zei Nicholas klagend. ‘Het is nu toch tijd voor mijn rijles!’

April had zijn kleine ruïn inmiddels gezadeld en zei schouderophalend: ‘Je hoort het, hij wil meedoen aan de les. Dat vindt hij heel belangrijk, al is hij daar eigenlijk nog te klein voor. Daarom gaan we naar het terrein naast de buitenbak. Pa geeft hem vaak een commando en dan is hij altijd heel trots.’

Ze leidde de pony naar een kleine met zand verharde ruimte naast de buitenbak, waar de paarden warm konden worden gereden.

Jamie volgde hen en ging aan de rand van de buitenbak liggen. Nellie prees hem en April aaide over zijn kop.

Terwijl April haar zoon hielp opstijgen keek Nellie naar de ruiters. Julius maakte net een kritische opmerking over de manier waarop Henny een opdracht had uitgevoerd. Het kostte Henny zichtbaar moeite zich te beheersen, hem niet tegen te spreken en ook niet te gaan huilen. Dat verbaasde Nellie, want Henny was nooit erg gevoelig geweest.

April merkte het ook en zei: ‘Henny is erg emotioneel te-

genwoordig en ontploft bij het minste of geringste. Volgens Mami is het de leeftijd.'

'En volgens jou?' vroeg Nellie.

'Rechtop zitten, hakken naar beneden, hoofd omhoog!' riep April tegen Nicholas, die probeerde volgens het boekje in het zadel te zitten. Daarna gaf ze antwoord op Nellies vraag. 'Volgens mij komt het door Noah. Zij vindt dat pa hem voortrekt.'

Nellie fronste. 'Denk je dat? Dat lijkt niets voor hem. Hij was altijd streng voor jullie, maar wel rechtvaardig.' Ze was er vaak bij geweest als Julius April, haar halfbroer Jonathan en haar eigen zonen paardrijles gaf.

April was het met haar eens. 'Dat is mij ook nooit opgevallen. Misschien geeft Julius hem iets meer aandacht, want hij geeft Noah nog maar een paar weken les, dus moet hij hem nog veel uitleggen, terwijl hij Henny al sinds ze zeven of acht is lesgeeft. Als zij fouten maakt terwijl ze beter moet weten geeft hij haar een standje.'

'Is ze misschien jaloers?' vroeg Nellie.

April zuchtte. 'Henny weet heel goed dat de situatie sinds Noahs komst is veranderd. Ze praat er al sinds ze een klein meisje was over dat zij de stoeterij zal erven en zal gaan leiden. Julius heeft haar vaak zijn opvolgster genoemd, voor de grap natuurlijk, want Nicholas is er ook nog, en eerst zijn Alex en ik aan de beurt. Voordat Henny een leidinggevende positie zou kunnen krijgen, kan ze nog heel vaak andere keuzes maken. Maar Noah... is nu eenmaal een bloedverwant van Julius.'

April was weliswaar een wettig kind van de Von Gerstorfs, maar haar biologische vader was een Britse officier die haar moeder in de Eerste Wereldoorlog had verkracht. Dat had heel lang geen enkele rol gespeeld, want Jonathan was immers een behoorlijke teleurstelling voor Julius geweest, maar Nellie kon goed begrijpen dat hij nu echt genoot van een biologische kleinzoon die bovendien op hem leek en dezelfde interesses had als hij.

'Hoe is hij eigenlijk?' vroeg Nellie. 'Noah bedoel ik.'

April prees haar zoon, die zijn pony helemaal zelfstandig liet rondlopen en zei toen: ‘Aardig. Goed opgevoed, heel beleefd en ontzettend gelukkig dat hij hier kan zijn. Hij geeft Henny geen enkele reden om hem niet aardig te vinden, maar ze doet zo narrig tegen hem dat het bijna beledigend is. Hoewel, ze is tegen iedereen zo chagrijnig, dus misschien heeft Mami wel gelijk als ze zegt dat Henny op een moeilijke leeftijd is.’

‘Zal ik eens met haar praten?’ vroeg Nellie. Ze was altijd heel behoedzaam, omdat April niet mocht denken dat ze zich met Henny’s opvoeding wilde bemoeien. Helemaal in het begin, toen ze nog hoopte dat haar dochter Grit misschien toch warme gevoelens voor haar kind kreeg, had ze er grote moeite mee gehad dat April zich zoveel met het kind bezighield. Ze had zelf gedacht, net als Aprils moeder Mia, dat April het Grit te gemakkelijk maakte om zich aan de verantwoordelijkheid voor haar kind te onttrekken. Grit had nooit enige belangstelling voor Henny getoond en toen ze weer als concertpianiste was gaan optreden en haar carrière met succes had opgepakt, was ze er heel opgelucht mee akkoord gegaan dat April en Alex Henny adopteerden.

April had Grit natuurlijk toestemming gegeven om Henny wanneer ze maar wilde te bezoeken en deel uit te maken van haar leven, maar Grit stuurde alleen af en toe een ansichtkaart als ze zich toevallig herinnerde dat ze een dochter had.

‘Heel graag,’ zei April. ‘Misschien luistert ze wel naar jou. Wij werken nu als een rode lap op een stier voor haar. Ik kan me niet herinneren dat ik op haar leeftijd zo moeilijk was.’

Nellie, die nog heel goed wist hoe April op haar dertiende was geweest, schoot in de lach en zei: ‘Ik kan je geheugen wel opfrissen als je wilt, maar misschien kan ik beter even naar de paarden gaan kijken die Alex me wilde laten zien. Een merrie die misschien drachtig is van een tweeling? En een ongebruikelijke kreupelheid?’

Een paar minuten later maakte April een einde aan de rijles van haar zoon, nadat Nicholas zijn pony ook had laten draven.

Daarna bracht ze Nellie naar de twee paarden.

Het inwendig onderzoek van de fraaie merrie Elvira pakte gelukkig positief uit. Nellie kon maar één veulen voelen en dat was goed, want een tweelingdracht bij paarden was bijna altijd een probleem. Met de kreupele jonge hengst Eagle kon ze Alex niet verder helpen. ‘Breng hem maar naar de renbaan, daar kan ik een röntgenfoto maken,’ adviseerde ze hem.

Een röntgenapparaat voor paarden was haar nieuwste aankoop voor haar praktijk op de renbaan. Ze was er heel trots op, maar het apparaat kon niet worden vervoerd.

Toen ze klaar was met de beide patiënten, maakte Julius net een einde aan de rijles. Hij besprak nog iets met Noah, terwijl Henny haar paard al naar de stal bracht.

‘Dan ga ik maar eens kijken of ik succes heb.’ Nellie zette haar tas in de auto en liep achter haar kleindochter aan. ‘Het zou me niets verbazen als ze behoefte heeft aan een schouder om uit te huilen.’

Henny was in de stal en stond inderdaad te huilen, met haar armen om de hals van haar paard geslagen. De merrie was nog niet eens afgezadeld, dus was Henny zodra Julius en Noah haar niet meer konden zien in tranen uitgebarsten. Haar stokoude ruwharige bastaardhondje Flokati, die tijdens de rijles gehoorzaam naast de buitenbak op haar had gewacht, jankte mee.

‘Ach, Henny...’ Nellie streek over haar haar. ‘Is het zo erg met de wereld?’

Henny draaide zich om en op haar betraande gezicht verscheen een woedende blik. ‘De wereld niet, maar opa Julius! Hij is zo gemeen! Alles draait alleen nog maar om Noah, Noah, Noah. Hij ziet Nicholas niet eens meer staan en heeft steeds iets op mij aan te merken.’

Nellie besloot daar niet op in te gaan en trok Henny zwijgend tegen zich aan. Het was haar ook opgevallen dat Julius Nicholas buiten naast de buitenbak geen blik waardig had gekeurd, hoewel hij heel goed wist dat de jongen heel blij was als hij opmerkingen over zijn rijstijl maakte. Daar konden natuurlijk

tientallen redenen voor zijn en hij had zich waarschijnlijk alleen op zijn leerlingen geconcentreerd.

‘Volgens Mami is dat niet zo, maar ik lieg toch zeker niet! Ik...’ Henny bleef huilen, tegen Nellies schouder. ‘Geloof jij me wel?’ vroeg ze hoopvol.

‘Ik denk niet dat je liegt,’ zei Nellie, ‘maar je ziet de dingen vaak verkeerd. Noah begint net met paardrijden en dus móét opa wel meer aandacht aan hem besteden. Misschien moet hij jullie niet tegelijk lesgeven.’

‘Hij krijgt bovendien altijd de beste paarden. Met Early Bird zou ik ook geen fouten maken, ik...’

Early Bird was uitstekend getraind, terwijl Melora jong was en zelf nog getraind moest worden. Een halfjaar geleden was Henny heel trots geweest omdat Julius Melora aan haar had toevertrouwd. Dat herinnerde Henny zich nu misschien ook, want ze maakte haar zin niet af toen Nellie ook niet op deze beschuldiging inging.

Henny begon over iets anders en vroeg: ‘Hoe is ze eigenlijk, *Grandma* Nellie? Grit bedoel ik, mijn echte moeder.’

‘Je biologische moeder,’ zei Nellie. ‘Zij is een geweldige vrouw, bijzonder getalenteerd, heel dapper en erg knap. Jij lijkt niet echt op haar, maar juist meer op je vader. Nou ja, je hebt Grietje immers op foto’s gezien. Maar zij is totaal anders dan jij en ik, daarom denk ik niet dat je bij haar gelukkiger zou zijn geweest dan hier.’

‘Hoe zou jij dat moeten weten?’ Henny maakte eindelijk de singel los. ‘Omdat ze niet paardrijdt? Nou, daar heb ik zo langzamerhand ook geen zin meer in.’

Nellie lachte. ‘Daar word je niet muzikaler door. Je begon altijd te huilen als Grietje pianospeelde. En heb je weleens naar de platen geluisterd die ze ons soms stuurt?’

Henny beet op haar lip. Ze had inderdaad niets met klassieke muziek.

‘Grietje lijkt meer op haar vader Philipp, mijn eerste man,’ zei Nellie. Het was vreemd dat ze dit gesprek met haar klein-

dochter nu pas voerde. Ze had eigenlijk verwacht dat Henny veel eerder naar haar moeder zou vragen. ‘Bij hen allebei staat muziek op de allereerste plaats. Hij is violist en zij pianiste, en zij vindt haar muziek belangrijker dan wat ook.’

‘Net zoals de paarden bij ons,’ zei Henny.

Nellie glimlachte. ‘Zoiets. Paarden zijn ook een passie, een gedeelde passie van oma Mia, opa Julius, April, Alex en mij. En van Noah en van jou.’

Henny begon weer te huilen. ‘En nu krijgt Noah ze allemaal, alle paarden van Epona Station! Opa Julius vindt hem aardiger dan mij en Nicholas, omdat Noah zijn echte kleinzoon is. Nicholas is tenminste oma Mia’s kleinzoon. Maar ik... ik ben helemaal niets.’

Nellie hield de verdrietige Henny vast tot het kind een beetje tot rust was gekomen. Verder kon ze niets voor Henny doen, omdat het kind nu niet ontvankelijk zou zijn voor troostende woorden. Toch was Nellie ervan overtuigd dat Mia en Julius van Henny hielden, en April en Alex al helemaal. Zij hadden hun geadopteerde dochter en hun eigen zoon nooit op een andere manier behandeld. Maar Henny zag alles nu alleen maar negatief.

Uiteindelijk slaagde Melora erin Henny weer te laten glimlachen. De merrie blies zacht in haar haar, nam een lok tussen haar lippen en trok eraan, alsof ze Henny aan haar aanwezigheid wilde herinneren. Ook Jamie, die achter Henny aan was gelopen, drukte zijn lichaam tegen haar aan. Henny aaide hem, zadelde Melora af en gaf haar eindelijk de appel die ze na de rijles had verdiend.

Nellie kuste haar kleindochter op het voorhoofd. ‘De dieren weten wie je bent,’ zei ze zacht. ‘En ik weet het ook. Alleen jij weet dat nog niet zo precies. Maar dat zal veranderen, Henny. Daar is alleen tijd voor nodig.’

2

Nellies gesprek met haar kleindochter hield haar nog lang bezig. Ze dacht er nog steeds aan toen ze 's avonds ontspannen met een diergeneeskundig vaktijdschrift en een glas rode wijn op de bank zat.

Ze legde het tijdschrift neer toen ze hoorde dat haar man Walter thuiskwam. Hij had een bespreking gehad met de trainers van de renpaarden en had daarna waarschijnlijk nog gekeken of alles in de stallen in orde was.

Buiten regende het kennelijk weer, want zijn donkere haar was vochtig toen hij uiteindelijk de woonkamer binnenkwam. Zijn vriendelijke blauwe ogen lichtten op toen hij Nellie zag. 'Je bent al terug,' zei hij blij. 'Je wilde toch naar de Von Gerstorfs?'

Nellie knikte en vertelde over Henny.

Walter lachte. Hij nam puberale problemen van meisjes nooit echt serieus, want hij had zo lang als rijinstructeur gewerkt dat hij ze allemaal had meegemaakt. 'Misschien moet ze in overweging nemen om met Noah te trouwen. Dat zou een fantastische verbintenis zijn, voor de stoeterij tenminste.'

Nellie vertrok haar gezicht. 'Als je op een uitbarsting zit te wachten kan ik dat haar wel voorstellen, want ze kan hem niet uitstaan. En misschien wil hij daar ook wel een stem in hebben.'

Walter liet zich in een stoel vallen en nam een slokje van haar wijn. 'Wat zou hij ertegen kunnen hebben? Ze is toch een beeldschoon en slim meisje, alleen nog een beetje onvolwassen. Ik vind dat ze veel meer van jou heeft dan van haar biologische moeder, op haar zwarte haar na natuurlijk. Als ze volwassen is zal ze onweerstaanbaar zijn.' Hij keek haar glimlachend aan.

'Jij vindt mij dus onweerstaanbaar?' vroeg Nellie gevlaid. 'Ik ben al over de zestig! En Henny lijkt toch veel meer op haar vader?'

Walter had Leonidas Fotakis gekend, maar zij niet.

Walter ging op de bank zitten en sloeg een arm om haar heen. ‘Voor mij ben jij de allermooiste vrouw ter wereld. En Henny... Ja, ze zal later ongetwijfeld op een Griekse godin lijken. Maar haar neusje...’ – hij tikte even op Nellies neus vol zomersproeten – ‘...heeft ze zeker weten van jou. Net als haar mooie lichtbruine ogen. Die van Leonidas waren donkerder. Eigenlijk heeft ze alleen haar haar van Grietje en Philipp, hoewel ik roodbruin steil haar veel mooier vind.’ Hij streek over Nellies praktische, halflange haar dat nog steeds rossig was doordat ze het regelmatig liet verven.

Nellie lachte. ‘Je bent een charmeur, Walter von Prednitz! Maar ik vind het fijn om te horen. Nog even over Henny. Heb ik je al verteld dat ze me naar Grietje heeft gevraagd?’

Nellie en Walter waren de enigen die Grit, Nellies dochter uit haar huwelijk met Philipp De Groot, nog altijd Grietje noemden. Het meisje heette officieel Margarete, naar haar grootmoeder, maar wilde Grit worden genoemd sinds ze met haar vader naar Amerika was vertrokken.

‘Henny heeft nooit eerder vragen over haar moeder gesteld. En ik ben zo dom geweest om meteen te zeggen dat zij amuzikaal is, terwijl ze op dit moment toch al denkt dat ze nergens goed voor is.’

‘Dat is beter dan wanneer ze opeens zou besluiten dat ze piano wil leren spelen. Voor Julius en Mia tenminste. April is immers al even amuzikaal als Henny. En Alex... die heeft voor de rest van zijn leven genoeg van Grietje en haar gepingel.’

Nellie keek hem bestraffend aan. ‘Grietje is een wereldberoemde concertpianiste. Zij pingelt niet!’

Dat zei ze wel, maar toch had zij in de maanden die Grit in Nieuw-Zeeland had doorgebracht even erg geleden onder haar urenlange oefeningen op de piano als Walter. Door Grits eindeloze ambitie was er ook een einde gekomen aan Alex’ liefde voor Grit, waarna hij van April was gaan houden, wat iedereen heel fijn vond.

Walter antwoordde dan ook niet, maar keek haar alleen met een veelbetekenende blik aan. ‘Henny komt wel weer tot rust,’ zei hij ten slotte. ‘En Noah is een aardige jongen. Volgens mij provoceert hij haar niet bewust, integendeel zelfs. Wacht maar gewoon af. April en Alex konden elkaar op die leeftijd ook niet uitstaan. Het komt allemaal wel goed. Zullen we trouwens gaan eten? Of zal ik een glas wijn voor mezelf inschenken en je opnieuw vertellen hoe mooi je bent?’

Nellie nestelde zich in Walters armen en toen ze elkaar kusten vergat ze haar zorgen over Henny. Ze waren niet jong meer. Walter begon grijs te worden en was een paar kilo aangekomen sinds hij zelf geen paarden meer trainde. Maar ondanks heel veel stormachtige jaren hadden ze een gelukkig huwelijk.

Nellie en Walter lagen diep te slapen toen ze om drie uur ’s nachts werden gewekt doordat de telefoon ging. Er stond nog altijd een telefoon op Nellies nachtkastje, hoewel ze de laatste jaren nog maar heel zelden ’s nachts bij een ziek dier werd geroepen. En als het niet om een paard op de renbaan ging, behandelde Alex de spoedgevallen van grote dieren in de regio. De kleine dieren werden behandeld door Nellies vroegere collega Justynka, die haar praktijk in New Lynn had overgenomen.

Nellie tastte slaperig naar de telefoon en mompelde met tegenzin ‘Ja?’

Iemand met een klaarwakkere, zakelijk klinkende stem zei: ‘U krijgt een collect call uit het buitenland. Daardoor kunnen kosten voor u ontstaan. Wilt u het gesprek aannemen?’

Uit het buitenland? Nellies verbazing maakte plaats voor ongerustheid. Haar vrienden Maria en Bernhard woonden in Australië, en Grit was samen met haar vader met het Boston Symphony Orchestra op tournee in Europa. Een telefoontje op dit tijdstip kon niets goeds betekenen.

‘Ja natuurlijk, verbind het gesprek maar door!’ zei ze ongeduldig. Meteen daarna hoorde ze iemand huilen.

‘Mami...’ Nellie ging rechtop zitten toen ze tussen twee snik-

ken door Grits stem hoorde. ‘Mami!’ Grit bleef huilen en leek niet in staat iets anders te zeggen. Maar voordat Nellie iets kon vragen, vertelde Grit toch waarom ze haar belde. ‘Mami... Papa... Papa is dood.’

‘Wat?’ Nellie schrok enorm. Philipp... Phipps, zoals zij hem altijd had genoemd, was maar twee jaar ouder dan zichzelf. Hoe kon hij...?

‘We... hadden een repetitie... en hij speelde een solo...’ Het kostte Grit grote moeite alles te vertellen en ze begon steeds opnieuw wanhopig te huilen. ‘En toen...’ Ze jammerde.

‘Wat gebeurde er toen, Grietje?’ vroeg Nellie. ‘Kreeg hij een ongeluk?’

‘Nee, nee... Hij...’ Grit kon geen woord meer uitbrengen.

‘Mevrouw De Groot? Met Vincent.’ Nellie hoorde de beheerste stem van een man. ‘Ik weet niet of Philipp het ooit over mij heeft gehad...’

Dat had Phipps wel gedaan en Nellie wist zelfs hoe de jonge man eruitzag doordat Grit vaak foto’s had gestuurd van zichzelf samen met andere musici en vrienden.

Vincent Langdon was een slanke, een beetje dromerig uitziende man met een vriendelijk gezicht en steil blond haar. Hij was cellist bij het Boston Symphony Orchestra. Phipps had veel waardering voor hem en was altijd blijven hopen dat zijn dochter ooit van de jongeman zou gaan houden. Zij was echter nog steeds getraumatiseerd door haar relatie met Leonidas Fotakis in de oorlog. Daarom was ze niet bereid om opnieuw een relatie aan te gaan en bovendien was ze heel bang dat ze weer zwanger werd en een kind kreeg waardoor ze haar carrière misschien moest opgeven. Daar had Phipps zich grote zorgen om gemaakt, wat hij Nellie heel vaak had geschreven.

‘Mevrouw Von Prednitz,’ verbeterde ze hem gedachteloos, maar zei toen: ‘Ik... Grietje... Misschien kun je...’ Het nieuws dat Phipps dood was drong langzaam tot haar door. Ze werd helemaal koud vanbinnen, maar kon het niet geloven voordat iemand haar vertelde wat er precies was gebeurd. ‘Waar... Waar

zijn jullie eigenlijk?’ Het moest ergens in Europa zijn gebeurd.

‘In Parijs,’ antwoordde Vincent Langdon. ‘We zouden vanavond in de Opéra de Paris spelen en begonnen om elf uur met de repetitie. Philipp speelde net zijn solo toen hij zijn viool opeens liet zakken, ongeloofig om zich heen keek en daarna... in elkaar zakte.’

Grit snikte hysterisch.

‘Hij zakte in elkaar en stierf?’ vroeg Nellie ongeloofig.

‘Bijna meteen. We hebben nog geprobeerd hem te reanimeren, en er was ook al snel een arts bij, maar er was niets meer aan te doen. Een hartaanval zei de arts, of een gescheurde a-’

‘Aneurysma,’ zei Nellie gedachteloos.

‘Inderdaad,’ zei Vincent. ‘Hij... heeft niet geleden, zegt de arts. Zoiets gaat heel... heel snel.’

Nellie knikte en zei zacht: ‘Ja, en daar kun je niets aan doen.’ Ze had tranen in haar ogen.

Walter ging rechtop zitten en probeerde te begrijpen wat er aan de andere kant werd gezegd.

Grit bleef maar huilen.

Nellie hoefde dus niet te vragen hoe ze Phipps’ plotselinge dood opnam. Ze vroeg: ‘Wat gebeurt er nu? Grietje...’

Vincent schraapte zijn keel. ‘Het concert van vanavond is geannuleerd, maar de tournee moet natuurlijk doorgaan. Philipp... We hebben afgesproken dat hij naar Boston wordt gebracht. Daar heeft hij vrienden, zijn fans... Het zal een grootse begrafenis worden.’

Nellie had weinig belangstelling voor Phipps’ begrafenis. Het was veel belangrijker hoe het met Grit ging. Haar dochter had zich na de dood van Leonidas schuldig gevoeld en zich volledig in zichzelf teruggetrokken. Maandenlang was ze zichzelf niet geweest, tot Phipps van een tournee was teruggekomen en haar uit haar depressie had gehaald. Als ze weer depressief werd... ‘Wat gebeurt er met Grietje?’ vroeg ze weer. ‘Ik vind dat ze naar mij toe moet komen. Dan kan ze een paar weken rusten en afstand nemen.’

Ondanks Grits wanhopige snikken op de achtergrond hoorde Nellie dat ze opeens koppig ‘Nee!’ riep.

‘Dat heb ik ook voorgesteld, mevrouw De Groot,’ zei Vincent. Nellie verbeterde hem deze keer maar niet.

‘Ik wilde zelfs proberen vrij te krijgen zodat ik met haar mee kan reizen naar Nieuw-Zeeland, maar dat wil ze niet. Ze wil –’

‘Papa zou dat niet goedvinden,’ snikte Grit. ‘Dat ik wegloop. Hij zei altijd dat een engagement een verplichting is. En als ik ook nog uitval...’

‘Grietje, dat zou iedereen begrijpen!’

Nellie en Vincent probeerden haar met dezelfde argumenten over te halen, maar Grit leek zich nu weer in de hand te hebben.

Ze herhaalde haar besluit. ‘Ik maak de tournee helemaal af! En daarna ga ik terug naar Boston. Ik zal voor papa zijn werk voortzetten, ik...’ Ze hilde alweer.

Nellie zuchtte. ‘Laat me even met mijn dochter praten, Vincent. Volgens mij moet ze eerst maar even tot rust komen. Morgen ziet alles er misschien volkomen anders uit. Waar zijn jullie? Nog in de Opéra?’

Vincent vertelde dat dit niet zo was. Hij was met Grit naar hun hotel gegaan en ze waren nu in de suite van haar en haar vader.

‘Goed,’ zei Nellie. ‘Kun je bij haar blijven? Ze moet nu niet alleen zijn. Zit er misschien wat valium in de reisapotheek, of slaaptabletten? Slaapstoornissen zijn een veelvoorkomend verschijnsel bij constante verandering van tijdzones. Als die middelen er zijn, laat haar dan heel zoete thee brengen, los daar een tablet in op en zorg dat ze dat opdrinkt. Zodat ze tot rust komt.’

Vincent verzekerde haar dat hij in de suite bleef en zou zorgen dat Grit ging slapen. Hij ging meteen op zoek naar een kalmeringsmiddel en zei tegen Nellie dat hij dat inderdaad had gevonden.

Grit hilde zichzelf uiteindelijk in slaap, terwijl Nellie geruststellend tegen haar praatte.

Walter was inmiddels opgestaan en bracht Nellie een kop thee.

Ze knikte dankbaar en rondde het telefoongesprek af: ‘We spreken elkaar morgen weer, Vincent. Voor nu hartelijk bedankt!’

Walter keek haar aan. ‘Phipps?’

Ze knikte.

‘Wat erg,’ zei hij zacht.

‘Ik vind het ook erg, heel erg,’ fluisterde Nellie. Ze veegde de tranen van haar wangen. ‘Ik... ben nooit echt zijn vrouw geweest, maar...’

Walter sloeg zijn armen om haar heen. ‘Nellie, daar hoeft je je toch niet voor te verontschuldigen. Ik zou het je nooit kwalijk nemen dat je hier verdriet om hebt. Hij was de vader van je dochter.’

‘Hij was vooral mijn vriend,’ zei Nellie huilend. ‘Mijn beste vriend, zolang ik me kan herinneren. En ik heb alles aan hem te danken. Zonder Phipps...’

Nellie had van kind af aan dierenarts willen worden, maar in die tijd mochten vrouwen die studie nog niet volgen. Ze had de benodigde kennis om dieren te behandelen alleen kunnen vergaren doordat Phipps haar met hem mee had laten studeren. Pas heel veel later had ze aan een Duitse universiteit de artsen-titel kunnen behalen.

‘Ik weet het,’ zei Walter.

‘Het is zo erg,’ zei Nellie snikkend.

Pas nadat hij en Nellie een einde aan hun huwelijk hadden gemaakt had Philipp begrepen hoeveel hij in werkelijkheid van haar had gehouden. Er was nooit een andere vrouw in zijn leven geweest, behalve zijn dochter Grit.

‘Wat moet ze zonder hem doen?’ vroeg Walter.

Dit vroeg hij niet aan Nellie, omdat hij natuurlijk wel wist dat zij zich dat ook afvroeg. En hij begreep dat zijn familie grote problemen te wachten stonden.

De volgende avond telefoneerde Nellie nog een keer met Vincent Langdon. Het tijdsverschil tussen Nieuw-Zeeland en Parijs

was twaalf uur, dus voor hen was het de ochtend na Phipps' plotselinge dood.

Vincent vertelde dat Grit diep had geslapen en zich nu aankleedde. Ze hilde nog steeds en wilde ook niets eten. Grit wilde wel per se samen met hem, de dirigent en een tolk van de Opéra naar de begrafenisonderneming toe om te bespreken wat allemaal gedaan moest worden, en daarna wilde ze mee naar de repetitie.

'Ze wil vanavond optreden?' vroeg Nellie verbijsterd.

'Ze staat erop,' zei Vincent. 'Ik maak me ook zorgen, net als alle anderen, maar ze is vastbesloten. Bovendien wordt het natuurlijk een publiekstrekker, want de kranten hier staan vol verhalen over deze tragedie. Dus als Grit nu meteen weer meespeelt...'

'...en voor het publiek instort?' vroeg Nellie boos. 'Hoe kúnnen jullie dat goedvinden?'

'Ze is volwassen.' Vincent klonk als een kind dat een standje had gekregen.

Nellie bood haar excuses aan. De jonge cellist kon er natuurlijk niets aan doen, want Grit zou zich door niemand ergens toe laten dwingen.

De dirigent had het haar wel kunnen verbieden, maar hij had het concert van de vorige avond al moeten annuleren, zodat hij er nu vast alle belang bij had om de organisator tevreden te stellen.

Nellie zuchtte. 'Vertel me alsjeblieft hoe het is gegaan. We houden contact.'

Eerste druk augustus 2023

Dit is het derde deel in de serie Het nieuwe land

Oorspronkelijke titel *Die Tierärztin. Mutige Wege*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6695 2

ISBN e-book 978 90 261 6696 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6697 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.